

των γούτων, την συνορευούσαν προς τα κάτω
όπισθια άκρα.

±

Η ΠΡΩΤΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΔΙΑ τὰ άποσπασθῆ ὀλόκληρος πλευρά από τόν
'Αδάμ καί τὰ μὴ διαμαρτυρηθῆ, τὰ μὴ πορέση,
τὰ μὴ ἔξυπνήση κἀν, θά εἰπῇ οὐ τὴν πρώτην
ἡμέραν τῆς δημιουργίας ὁ Θεὸς ἐφρόντισε τὰ
δημιουργήσῃ τὸ χλωροφύλλον.

±

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΚΡΙΝΟΣ καὶ ΑΚΑΝΘΑ. 'Από ξία κρῖνο» ἐγεν-
νήθη ὁ Σωτήρ, μία άκαιθα ἐσιεφάνωσε τὰ
μαρτύριά του. Μὲ τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλιᾶς τὰ
ὁποῖα ἐφόρεσαν οἱ γονεῖς μας γεννώμεθα, μὲ
φάρμακα πικρὰ καὶ συνταγὰς θνήσκομεν. Πόσαι
ἐλπῖδες εἰς τὴν γέννησίν μας, πόσαι άπογοιτεύ-
σεις εἰς τὸν θάνατόν μας!

±

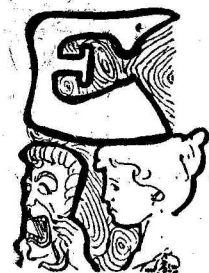
Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΤΙΜΩΡΙΑ

ΑΠΟ όλον τὸν κόσμον ὁ θάνατος θεωρεῖται
τὴ ἀπαίσιον, ἐν εἰδος τιμωρίας. Καὶ ὅμως, ἂν
ὁ Θεὸς ἤθελε πράγματι τὰ μᾶς τιμωρήσῃ, ἐπρε-
πε μετὰ τὸν θάνατον τὰ μᾶς ἐπανέφερε εἰς τὴν
ζωὴν. Μεγαλειτέρα τιμωρία γίνεται ἀπὸ αὐτῆν ;

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

'Αχιλλεύς Μάρδας

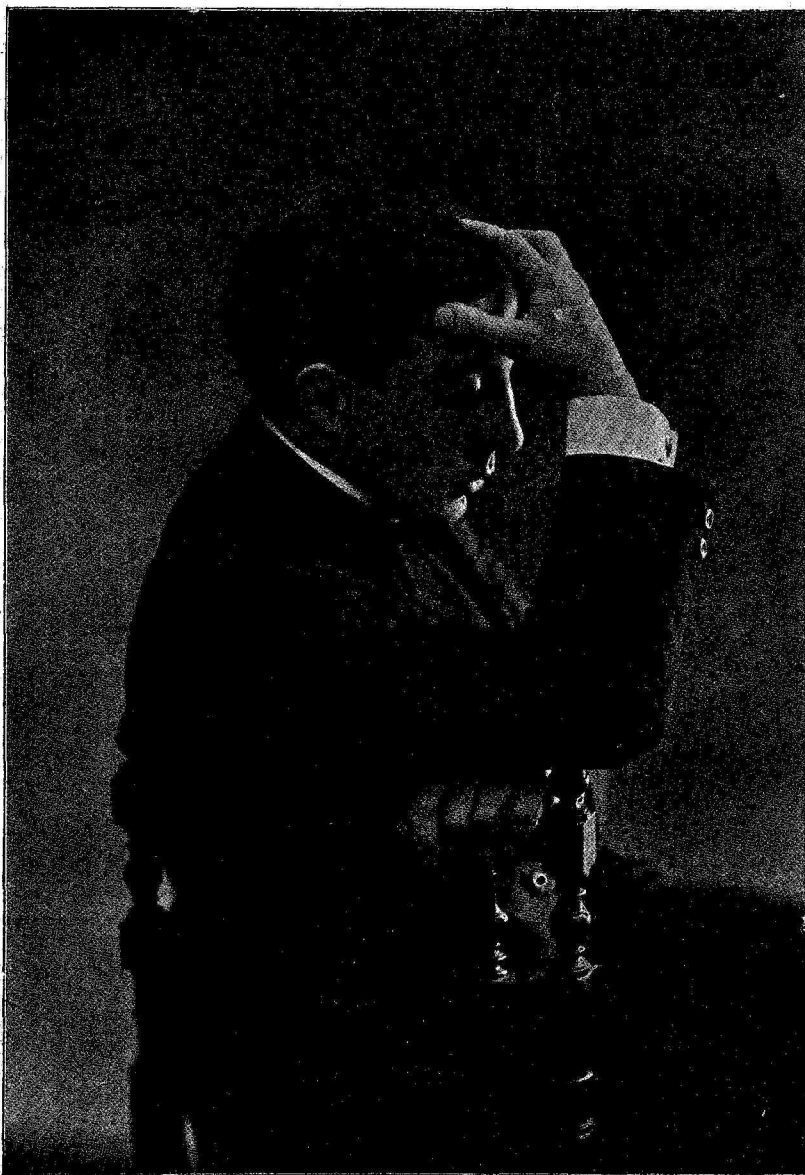
ΙΣ τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου
συχνὰ θὰ συναντήσετε ἕναν
νέον, ἀπαγγέλλοντα. Εἶνε
ὁ κ. 'Αχιλλεύς Μάρδας. Νεώ-
τατος ἀφῆκε τὴν πατρίδα
του Στενήμαχον καὶ μὲ ὄλην
τὴν θερμὴν τῆς νεανικῆς
του ἡλικίας ἐρρίφθη εἰς τὸν
εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν. Περιῆλθε πλείστας πό-
λεις τῆς Εὐρώπης ἐπὶ ἔτη, ἐμελέτησε τοὺς ὀργα-
νισμοὺς τῶν θεάτρων, παρηκολούθησε ὄλην τὴν
πρόοδον, ἐμαθήτευσε παρὰ τοῖς ἡγεμόσι τῆς θεα-

τρικῆς τέχνης, ἐσπούδασεν θεωρητικῶς καὶ πρα-
κτικῶς καὶ ἔχει ἥδη θερμότητα ἐνθαρρύνσεις
τῶν ἀριστείων τῆς ἡθοποιίας. 'Εδαπάνησε ἱκα-
νὴν περιουσίαν δι' ἐν ὄνειρον του καὶ ἥδη ἡλ-
θεν εἰς τὰς 'Αθήνας πλήρης ἐφοδίων μελέτης,
μὲ μίαν γρανιτῶδη αὐτοπεποθισιν, ποδῶν τὴν
ἐκπλήρωσιν τοῦ ἰδανικοῦ του. Καὶ τὸ εὐγενὲς
αὐτὸ ἰδανικόν του εἶνε ἡ σύμπληξις 'Εθνικοῦ
θεάτρου, μία ἀναγέννησις θεάτρου 'Ελληνικοῦ.
Δὲν θὰ προσέλθῃ εἰς θιάσον, οὔτε θὰ συγχρωτι-
σθῇ μὲ τοὺς πλήρεις ἀμαρτημάτων ἡθοποιούς
τῆς ρουτίνας. 'Εχων ἐν σκέδιον, ὑπὲρ τὰς πεζό-
τητας εἰς ἃς καταναλίσκονται σήμερον. βίοπα-
λαίσται ἀξιολύπτοι, οἱ ἀνυποστήρικτοι ἡθοποι-
οὶ μας, ἔχων ἕνα σκοπὸν προδιαγεγραμμένον, θὰ
προσφέρῃ ἑαυτὸν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἀναδιώ-
σιν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου. Εὐπαιδευτος, μὲ
μίαν ἀντίληψιν εὐρείαν, ἐμπνεόμενος διαρκῶς
ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον δράμα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ δι'
αὐτὸν μίαν μανίαν, εἶνε ὁ ἐνδεδειγμένος ἵνα
ἐργασθῇ, προτοῦ ἀπογοιτευθῆ, εἰς τὴν λύσιν
τοῦ θεατρικοῦ ζητήματος. τοῦ πολυκυμάντου.
'Η λύσις δὲ αὕτη εἶνε ν' ἀποσκορακισθοῦν αἱ
χονδροειδεῖς φάρσαι τῆς «Νύκτες τῆς Κούλου-
ρης», τῶν «Μυλωνάδων», τῆς «Παραμάνας, τὰ
δράματα τῶν «Δύο λοχιῶν», τῶν Πειρατῶν, ἢ
αἱ πατριωτικαὶ ρητορικαὶ τῆς «'Αλδσεως τῆς
Τριπολιτσᾶς», τὰ ἐλαττωθεῶν αἱ αἰώνια μετα-
φράσεις τῆς «Νέας Σκηνῆς» καὶ τὰ πνεύσῃ μία
νέα ζεῖδωρος πνοὴ ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἡ ὁ-
ποία ν' ἀποκαθάρσῃ τὸ σανίδωμα τῆς ἐλλ. σκη-
νῆς ἀπὸ τὰς βωμολοχίας, ἀπὸ τὰ χοροπηδημα-
τα, ἀπὸ τὰς ὀβνεῖας καὶ ἀλλογλώσσους ἐμπνεύ-
σεις. 'Ο κ. Μάρδας θ' ἀγωνισθῇ. 'Ολοὶ ἔχομεν
τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὑποστηρίξωμεν τὸν νέον
'Ελληνα καλλιτέχνην. Θὰ ἐμφανισθῇ λίαν προδε-
χας εἰς μίαν ἐσπερίδα, καθ' ἣν θ' ἀπαγγείλῃ
μέρος τῆς «'Ορεσθείας», κατὰ μετάφρασιν τοῦ
Λεκάντ Δελίλ, ἕνα μονόλογον ἐκ τινος τρα-
γῳδίας τοῦ κ. Βερναρδάκη καὶ τὸν «Βράχον καὶ
τὸ κύμα» τοῦ Βαλαωρίτου.

Παλαιὰ καὶ νέα.

Α ναμφιδόλως ὁ γηραιότερος τῶν λογίων εἶναι
ὁ κ. Εἰρηναῖος 'Αδῶπιος, ὁ λιπόσαρκος καὶ
βραχύσωμος, μὲ τὰς παλλεῦκους παραγναθίδας
καὶ τὸν ὑψηλὸν πῖλον, ἀλλ' ἔτι ἀναμφίρηνστον
ὅτι εἶναι καὶ ὁ χαριέστερος τῶν λογίων. 'Ο κ.
'Αδῶπιος εἶναι ἡ πολιοτέρα κορυφὴ τῆς ἐλα-
φρᾶς φιλολογίας, ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ πρε-
σβεῖα τὰ ὁποῖα τοῦ δίδουν ξεχωριστὴν θέσιν εἰς
τὰ νεοελληνικὰ γράμματα, εἶναι καὶ ἡ πολυμά-
θεια, ὁ σπινθηρισμὸς τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον
θέλγει οὐχὶ δι' ἐνὸς βεβιασμένου καὶ τετριμέ-
νου λογοπαιγνίου, ἀλλὰ διὰ μιᾶς στωμύλου ἀφη-
γῆσεως. Καὶ ἀφοῦ ἐπὶ εἰκοσάπενταετίαν διὰ τοῦ
«'Αττικοῦ 'Ημερολογίου» ὑπῆρξεν ὁ προσφιλέ-
στερος μεθυγράφος, ὁ σκορπίδας ἀνὰ τὸ Πανελ-
λήνιον ἀκτίνας φωτεινῆς χάριτος, ἥδη, περὶ τὰς

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΜΑΡΔΑΣ

δυσμάς τοῦ βίου του, ἀκαταπόνητος καὶ ἐν τῇ λυγρῇ γήρατι, στολίζει τὴν Ἑλλ. Βιβλιοθήκην δι' ἑνὸς ὀγκωδεστάτου βιβλίου, ἀπὸ 42 τυπογραφικὰ φύλλα. Εἶναι ὁ α'. τόμος τῶν ἔργων του, ὑπὸ τὸν τίτλον «Παλαιὰ καὶ νέα», ἂν καὶ τὸ πρῶτον ὄνομα τοῦ τίτλου παριτιθεῖται, ἀφοῦ ὁ θαλερὸς τὸ πνεῦμα συγγραφεὺς γνωρίζει μὲ ἓνα θαυμάσιον τρόπον καὶ τὰ παλαιότερα πράγματα γὰ τὰ παρουσιάσει ὡς νέα. Συνεκέντρωσε μελέτας του ἐνδιαφερούσας. Ἀρχεται μὲ ἐν ταξείδιον εἰς Ἰταλίαν, εἰς τὸ ὁποῖον συναντᾷ τις πλῆθος ἱστορικῶν ἀνεκδότων, σημειώσεων, ἐντυπώσεων. Ἐπεταὶ ἱστορικὸν σημείωμα περὶ Ἀγκῶνος. Τὸν ἀπασχολοῦν κατόπιν αἱ Μεσαιωνικαὶ θεοκρίσεις, οἱ Γουέλφοι καὶ οἱ Γιβελῖνοι, θίγει τὸ Βυζάντιον, ἐξιδιοτρὼν τὰς οἰκτρότητας Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, φθάνει εἰς μετὰγε-

νεστέρους χρόνους βιογραφῶν τὸν Πετρόρην καὶ Βοκκάκιον, τοὺς προδρόμους αὐτοῦς τ. ν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τελειώνει μὲ ἓνα σύμφοριστικὸν ἀπόλογον περὶ τῶν δώρων τῆς Μοίρας

Εἰς τὰς μελέτας αὐτὰς διακρίνεται μία πρὸς ἀκριβολογίαν τάσις. Ἐπαραγματεύθη ἀλλαχοῦ θέματα, ἅτινα κατὰ προτίμησιν ἐκλέγει ὁ γράφων καὶ εἰς ἃ εὐρίσκει τρυφὴν τὸ φιλοσκάνδαλον καὶ φιλοσκῶμμον πνεῦμα του ἀλλ' ἐν τῇ α'. τῷ κυριαρχεῖ ἡ ἱστορικὴ ἐρευνα. Τὰ μελετήματα δὲ αὐτὰ θὰ ἦσαν ἀκόμη κεκλεισμένα εἰς τοὺς σῦρτας τοῦ γηραιοῦ λόγιου, ἂν μὴ ἀξιεπαίνως δὲν τὰ ἀνέστυρεν ἐκ τῆς κρύπτῃς τῶν καὶ δὲν τὰ παρέδιδεν εἰς τὰ πιεστήρια ἡ γενναιοδωρία τοῦ Μαικῆνα τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων κ. Μαράσση.

Ο "Αθεος.

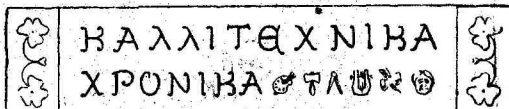
Ο "Αθεος" του κ. 'Αλεκτορίδου είναι έργο αντανάκλαστο. Ο καλλιτέχνης έχει αποτυπώσει όλην την αγωνίαν και την πάλην ενός ανθρώπου, ο οποίος την τελευταίαν στιγμήν του βίου του αισθάνεται ότι όλον του τον βίον διήλθε με μίαν πλάνην, με μίαν ψευδή ιδέαν.

Εγγίζει το τέλος της ζωής του, εύρίσκει δια τελευταίαν στιγμήν εις τον κόσμον της αισθήσεως, ότι ο νους του γίνεται παρατηρητικώτερος, ταράσσεται από άγνωστον τι δύναμιν, η καρδιά του έχει άδριστην τι αίσθημα και τα χείλη του ψιθυρίζουν μερικούς ανάρθρους φθόγγους. Έκ των χαρακτηριστικών του προσώπου του, εκ του βλέμματός του, το όποιον προσηλούται εις έν σημείον ιδανικόν, από την ωχρότητα, η οποία έχει αντικαταστήσει το χρώμα των χειλέων του, φαίνεται ότι άδημονεί, ότι αισθάνεται άσφυξίαν από ποικίλα αισθήματα και ότι προσπαθεί να αναλάβη δυνάμεις δια να είπη κάτι μυστικόν, το όποιον όμως πάλιν αποκρούπει εις τα βάθη της ψυχής του, διότι άλλο αίσθημα τον άναγκάζει να μετανοή.

Έντός της ψυχής του συνάπτεται μία σφοδρά πάλη από αισθήματα τα όποια άλληλοσυγκρούονται, μέχρις ότου επί τέλους γίνεται η έκλογη και ο άθεος καλεί τον ιστάμενον παρά το πλεον

ρόν του ιερέα εις τον όποιον ανακινώνει την τελευταίαν του σκέψιν : "Υπάρχει Θεός".

Αυτήν την στιγμήν έχει συλλάβει ο καλλιτέχνης και δι' ωραίων χρωμάτων έχει αποτυπώσει αυτήν εις τον πίνακά του. Ο ζωγράφος δίδει εις αυτόν έν γενικόν χρώμα μελαγχολικόν. Δια λαμπράς φωτοσκιάσεως και δι' ωραίων γραμμών έχει έξωτερικεύσει όλην την πάλην, την όποιαν αισθάνεται ο άθεος. Ο χρωστής του εις πᾶσαν γραμμὴν του προσώπου έχει αποδώσει την έξωτερικὴν συγκίνησιν και τον κάματον τον όποιον αισθάνεται ο άνθρωπος εκ τῆς αγωνίας.

* Παρά την άρχαίαν "Αφροδίαν. — Αί υπό του κ. Γκυδέν ενεργούμεναι άνασκαφαί έν τη άρχαία "Αφροδίτᾳ έφερον εις φῶς πλείστα αρχαιολογικά αντικείμενα. Τά μέχρι τοῦδε άνακαλυφθέντα εἰνε :

Σύμπλεγμα τριῶν έλληνικῶν διαζωμάτων παριστάντων γιγαντομαχίαν.

Τέσσαρα φατνώματα, όλίγον βεβλαμμένα.

Διάφορα τεμάχια εύρεθέντα έντός βυζαντινοῦ ανακτόρου, όπερ υποτίθεται, ὅτι τῶν άρχαίων γυμνασίων τῆς Ρωμαϊκῆς εποχῆς, έκτάσεως εκατῶν μέτρων μήκους και πεντήκοντα πλάτους, μετ' αἰθουσῶν κεκοσμημέ-

★ ΩΔΕΙΟΝ ΛΟΤΤΝΕΡ ★

Μπέμμερ

Μόλλερ

"Ηρα Γιαννοπούλου

Μπούκης

Κλάρα Κούρτζβελν

Κίτσος

Αίνα Λότνερ

Δέλλιος